

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.959 van 18 juni 2013
in de zaak A. 208.304/IX-7965**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Matthias Storme en Jos Vanneste
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Verenigingsstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
 Volksgezondheid
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Emmanuel Jacobowitz
 kantoor houdend te 1160 Brussel
 Tedescolaan 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het verzoekschrift

1. Het verzoekschrift, ingediend op 19 maart 2013, strekt tot de
nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de
pensioencommissie van het Bestuur medische expertise (MEDEX) van 17 januari
2013 “houdende beslissing tot definitief vervroegde pensionering van [XXXX]”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld over het
beroep tot nietigverklaring met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het besluit
van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de

afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State en over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 12 van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State.

Met toepassing van artikel 90, § 1, vierde lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, is de zaak verwezen naar een kamer met drie leden.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 juni 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Matthias Storme, die verschijnt voor de verzoekster, en advocaat Anthony Poppe, die loco advocaat Emmanuel Jacobowitz verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoekster is rechter in de rechtbank van koophandel te Antwerpen. Sinds 8 oktober 2008 is zij onafgebroken afwezig wegens ziekte.

3.2. Op 23 oktober 2012 dient de Federale Overheidsdienst (FOD) Justitie bij MEDEX een (nieuwe) aanvraag in tot onderzoek voor vervroegde pensionering van de verzoekster.

3.3. Op 17 januari 2013 deelt MEDEX aan de verzoekster de volgende beslissing mee die werd genomen op grond van het medisch onderzoek door de pensioencommissie van 20 december 2012:

“[...]

Met betrekking tot uw arbeidsgeschiktheid werd het volgende beslist:

U bent op medische gronden ongeschikt voor elke functie. U vervult daarom de voorwaarden om definitief vervroegd te worden gepensioneerd. Dit pensioen gaat in op de eerste dag van de maand die volgt op deze betekening, met andere woorden op 01/02/2013.

Het verlies van de graad van zelfredzaamheid werd bepaald op 0 punten op een schaal van 18 punten in toepassing van het ministerieel besluit van 30 juli 1987. Uw definitieve ongeschiktheid is bijgevolg niet het gevolg van een zware handicap opgelopen tijdens de loopbaan en waardoor definitief een einde werd gemaakt aan uw diensten zoals bedoeld in de wet van 26 juni 1992 houdende sociale en diverse bepalingen.

De ziekte waaraan u leed op het ogenblik van het onderzoek wordt niet erkend als ernstige en langdurige ziekte zoals bedoeld wordt in de voor uw dienst geldende reglementering betreffende verloven en afwezigheden.

Omwille van de bescherming van het medisch geheim wordt de medische motivatie van deze beslissing afgedrukt op een afzonderlijk document dat als bijlage 1 bij deze brief wordt gevoegd.

Indien u niet akkoord gaat met de genomen beslissing, hebt u 30 dagen de tijd om beroep aan te tekenen door middel van het document in bijlage 2. Deze termijn van 30 dagen gaat in op de eerste werkdag die volgt op de verzending van deze aangetekende brief.

Opgelet: Om geldig te zijn moet de eventuele beroepsakte aan de volgende voorwaarden voldoen:

- ze moet worden ondertekend door een arts die uw verdediging op zich neemt;
- ze moet kort de medische redenen vermelden waarom deze arts niet akkoord gaat;
- ze moet duidelijk vermelden welke van de drie procedures wordt gekozen
- ze moet (liefst aangetekend) worden verzonden uiterlijk op 16/02/2013

Indien het beroep aan alle geldigheidsvoorwaarden voldoet hebt u nog de mogelijkheid om uiterlijk tot op de datum van de oproeping in beroep uw dossier aan te vullen met bijkomende medische documenten.

Indien u wel akkoord gaat met de genomen beslissing, dan hebt u de mogelijkheid om de verdere afwikkeling van het dossier te versnellen door schriftelijk uw akkoord mee te delen. Hiertoe stuurt u ons het document in bijlage 3 ingevuld en ondertekend terug”.

Bij deze kennisgeving zijn inzonderheid gevoegd: de medische motivatie van de beslissing met betrekking tot de arbeidsongeschiktheid, een

model van beroepsakte met vermelding van de beroepsmodaliteiten en de pleegvormen (bijlage 2) en een model van akkoordverklaring met de beslissing (bijlage 3).

De in deze kennisgeving vervatte beslissing van de pensioencommissie is de thans bestreden beslissing.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoekster legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

6. Het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, noch het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State voorzien in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoekster neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, zoals te dezen, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

7. De verwerende partij voert de *exceptio omisso medio* aan. Zij stelt dat het beroep niet ontvankelijk is omdat de verzoekster niet voorafgaandelijk het in artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 tot regeling van de inrichting der geneeskundige onderzoeken door de Administratieve Gezondheidsdienst, in plaats van door de provinciale pensioencommissies (hierna: het koninklijk besluit van 18 augustus 1939) bedoelde georganiseerd administratief beroep heeft uitgeput. Ze wijst er op dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de beroepsmogelijkheden werden opgesomd. Tot slot stelt ze dat, waar de verzoekster aangeeft dat ze het administratief beroep niet heeft uitgeput omdat het voorliggende beroep steunt op juridische motieven en ze de medische redenen niet in vraag stelt, deze thesis niet correct is. Uit de ontwikkeling van het tweede middel blijkt dat de verzoekster wel degelijk kritiek uit op de medische redenen.

8. De verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de mogelijkheid om administratief beroep in te stellen beperkt is tot medische redenen en het beroep van de verzoekster integendeel is gesteund op juridische motieven.

Ter terechtzitting stelt de verzoekster dat volgens haar de bestreden beslissing uit minstens twee elementen bestaat, met name de beslissing dat de verzoekster medisch ongeschikt is voor de functie en de beslissing tot definitieve vroegtijdige pensionering. In het beroep voor de Raad van State wordt het eerste element van de beslissing niet aangevochten, wel het tweede. Artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 omvat een georganiseerd administratief beroep dat beperkt is tot medische redenen. De georganiseerde beroepsmogelijkheid betreft met andere woorden enkel de beslissing dat de verzoekster medisch ongeschikt is voor de functie, maar niet de beslissing dat zij daarom definitief vroegtijdig moet worden gepensioneerd. De administratieve

beroepsprocedure beperkt zich tot het medische. Wat het tweede middel betreft, betoogt de verzoekster dat dit enkel juridische motieven inroept en geen medische. Ondergeschikt vordert de verzoekster tot slot ter terechtzitting het stellen van de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof indien de Raad van State de mening zou zijn toegedaan dat in casu op grond van de artikelen 14, § 1, en 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State het beroep onontvankelijk zou zijn omdat het in artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939 georganiseerd administratief beroep niet werd uitgeput:

“Schenden de artikelen 14 § 1 en 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State van 12 januari 1973 de artikelen 10 en 11 van de grondwet, al dan niet samen gelezen met artikel 6 EVRM, indien ze in die zin worden geïnterpreteerd dat een beroep tot nietigverklaring van een administratieve beslissing, waartegen een georganiseerd administratief beroep openstaat op medische gronden, beroep waarbij de medewerking van een arts noodzakelijk is, ook dan niet ontvankelijk is, wanneer het beroep tot nietigverklaring niet gericht is tegen de medische kwalificatie gegeven in de motivering van de aangevochten beslissing, maar geschiedt op andere gronden, die niets met medische gronden te maken hebben maar met de organisatie van de rechterlijke macht en de waarborgen voor de onafhankelijkheid van de leden van de rechterlijke macht, aangezien in die interpretatie fundamenteel verschillende situaties zonder redelijke rechtvaardiging gelijk worden behandeld en/of de toegang tot de rechter wordt belemmerd door een nutteloos beroep verplicht te stellen?”.

Beoordeling

9. De exceptie is gesteund op artikel 8 van het koninklijk besluit van 18 augustus 1939. Dit luidt als volgt:

“Al wie onderzocht is volgens de regelen, vermeld in de voorgaande artikelen, en zich benadeeld acht door de te zijnen opzichte genomen beslissing mag, binnen de dertig dagen, volgend op het bericht dat hem wordt toegezonden, vragen dat de geneeskundige redenen van deze beslissing medegedeeld worden aan een door hem aangeduide geneesheer.

Indien deze laatste oordeelt niet te kunnen instemmen met de hem medegedeelde redenen, is hij ertoe gehouden, op straf van uitsluiting voor zijn lastgever, binnen de tien dagen der kennisgeving, zijn toevlucht te nemen tot een der drie hiernavolgende procedures naar keuze maar met uitsluiting van de twee andere:

1. aan de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt een aanvraag richten om de belanghebbende te laten onderzoeken in consult met de geneesheer-inspecteur die hem onderzocht heeft. Het consult wordt gehouden in het geneeskundig centrum waar het onderzoek heeft plaats gehad of ten huize van de betrokkene indien hij zich niet kan verplaatsen;

2. aan de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt, vragen dat hijzelf of zijn afgevaardigde het onderzoek in consult zou doen in plaats van de geneesheer-inspecteur die het eerste onderzoek gedaan heeft. Bedoeld consult wordt gehouden te Brussel of ten huize van de aanvrager, indien hij zich niet kan verplaatsen;

3. Bij de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt, binnen de twintig dagen na betekening, een omstandig verslag indienen tot weerlegging van de argumenten van geneeskundige aard waarop de beslissing steunt.

In de eerste twee gevallen mag de geneesheer aangeduid door de persoon die zich benadeeld acht door de te zijnen opzichte genomen beslissing, binnen de twintig dagen, volgend op de vraag van de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt, aan deze laatste alle medische argumenten richten die zijn vraag verantwoorden.

In de eerste twee gevallen nemen de aanwezige geneesheren de uitslag van hun onderzoek en, in voorkomend geval, de punten waarover ze eventueel niet akkoord gaan in een enkel verslag op.

In het derde geval maakt de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt of zijn afgevaardigde een afzonderlijk verslag op, waarin hij zijn eigen vaststellingen en besluiten opneemt na het gebeurlijk onderzoek van de verschijnende.

Het bij het consult opgemaakt verslag evenals het verslag opgesteld door de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt, dient getekend en neergelegd in de zetel van de Administratieve Gezondheidsdienst binnen de 14 dagen na de aanvraag tot onderzoek in consult of na de verzending van het omstandig verslag.

Indien de gekozen beroepsprocedure niet tot een akkoord tussen de partijen leidt, wordt het geval aan de finale scheidsrechterlijke uitspraak onderworpen van de door de Directeur-generaal van het Bestuur voor de Sociale Geneeskunde aangewezen ambtenaar-geneesheer. Deze ambtenaar zal uitspraak doen binnen de veertien dagen na de ontvangst van het dossier.

De verschijnende dient er op zijn volle verantwoordelijkheid over te waken dat de door hem aangeduide geneesheer, de gestelde termijnen eerbiedigt en dit op straf van uitsluiting”.

Deze bepalingen organiseren een administratief beroep in twee stappen: een eerste onderzoek van de argumentatie van de adviserende geneesheer van de verzoeker door de geneesheer die de Administratieve Gezondheidsdienst leidt, onderzoek dat eventueel tot een akkoord kan leiden en – indien dit niet tot

een akkoord leidt – een eindbeslissing door de door de directeur-generaal van het Bestuur voor de Sociale Geneeskunde aangewezen ambtenaar-geneesheer.

Niet wordt betwist dat de verzoekster dit georganiseerd administratief beroep niet heeft uitgeput vooraleer zij tegen de bestreden beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan heeft ingesteld.

10. Het standpunt van de verzoekster dat de uitputtingsvereiste van het hiervoor aangehaalde georganiseerd administratief beroep te dezen niet geldt omdat dit georganiseerd beroep enkel de beslissing betreft dat de verzoekster medisch ongeschikt is voor de functie – luik waarvan ze expliciet erkent dit niet aan te vechten – , maar niet de beslissing dat zij daarom vroegtijdig moet worden gepensioneerd, wordt niet bijgevalen.

Aangezien de verzoekster rechter in de rechtbank van koophandel is, moet de bestreden beslissing immers worden ingepast in de rechtspositieregeling die geldt voor magistraten van de rechterlijke orde. Inzake de oppensioenstelling om medische redenen, moet te dezen inzonderheid worden gewezen op de artikelen 383, § 1, derde lid, 384, eerste lid, en 385, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek, in samenlezing met inzonderheid artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 voor economische expansie, sociale vooruitgang en financieel herstel (hierna: de wet van 14 februari 1961).

De artikelen 383, § 1, 384 en 385, eerste lid, van het Gerechtelijk Wetboek luiden als volgt:

“Art. 383. § 1. De magistraten van de rechterlijke orde houden op hun ambt uit te oefenen en worden in rust gesteld op het einde van de maand in de loop van dewelke zij de leeftijd bereiken van:

[...]

zevenenzestig jaar wat de leden van de andere rechtscolleges betreft; of wanneer zij wegens een ernstige en blijvende gebrekkigheid niet langer in staat zijn hun ambt naar behoren te vervullen.

[...]

Art. 384. De voorzitters en raadsheren van het Hof van Cassatie en van de hoven van beroep en van de arbeidshoven, die door een ernstige en blijvende gebrekkigheid zijn aangetast en niet om hun inruststelling hebben verzocht, worden bij ter post aangetekende brief ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie gewaarschuwd door de eerste voorzitter van het hof waartoe zij behoren of door degene die hem vervangt. Betreft het de eerste voorzitter van die hoven, dan waarschuwt het hoofd van het parket.

In dezelfde gevallen worden de rechters in de rechtbanken van eerste aanleg, in de rechtbanken van koophandel, de vrederechters en de rechters in de politierechtbank op dezelfde wijze gewaarschuwd door de eerste voorzitter van het hof van beroep en de rechters in de arbeidsrechtbank door de eerste voorzitter van het arbeidshof.

Art. 385. Heeft de magistraat binnen een maand na de waarschuwing niet om zijn inruststelling verzocht, dan komen het Hof van Cassatie, het hof van beroep of het arbeidshof in de raadkamer in algemene vergadering bijeen om, het openbaar ministerie in zijn schriftelijke conclusies gehoord, uitspraak te doen, het eerste over de inruststelling van zijn leden, het tweede over de inruststelling van zijn leden, van de leden der rechtbanken van eerste aanleg en van de rechtbanken van koophandel, van de vrederechters en de rechters in de politierechtbank, en het derde over de inruststelling van zijn leden en die van de arbeidsrechtbanken.

[...].”

Artikel 117 van de wet van 14 februari 1961 luidt als volgt:

“§ 1. Het vroegtijdig pensioen wegens gezondheidsredenen of lichamelijke ongeschiktheid mag definitief toegekend worden indien de in § 2 bedoelde medische instanties oordelen dat het personeelslid definitief ongeschikt is om op een regelmatige wijze zijn functies of andere functies ingevolge wedertewerkstelling of wederbenutting, krachtens de reglementen van toepassing in de verschillende openbare diensten, in een ander ambt dat beter met zijn lichamelijke geschiktheid overeenkomt, te vervullen. In alle andere gevallen, met uitzondering van dat bedoeld in § 3, derde lid, wordt het pensioen tijdelijk toegekend voor een maximumduur van twee jaar.

[...].

De bepalingen van deze paragraaf zijn niet van toepassing op de leden van de rechterlijke orde.

§ 2. De ongeschiktheid die rechten op een definitief of tijdelijk voortijdig pensioen ten laste van de Staat, de provinciën, de gemeenten, de agglomeraties van gemeenten, de federaties van gemeenten, de commissies voor de cultuur, de commissies van openbare onderstand, de inrichtingen van openbaar nut beoogd bij de wet van 16 maart 1954, en de provinciale en gemeentelijke instellingen van openbaar nut openstelt, mag, naar gelang van het geval, slechts worden vastgesteld door:

de Administratieve Gezondheidsdienst, verbonden aan het Ministerie van Volksgezondheid;

[...].

§ 3. De administratieve, of gerechtelijke beslissing of die uitgaande van enige andere overheid bevoegd tot het benoemen tot een ambt dat een recht op pensioen ten laste van een in § 2, eerste lid, vermelde macht doet ontstaan, die tot het pensioen wegens ongeschiktheid toelaat, heeft uitwerking op de eerste dag van de maand die volgt op die gedurende welke de in eerste aanleg gewezen beslissing van het bevoegd medisch overheidsorgaan aan de betrokkene bekend werd gemaakt wanneer het een beslissing betreft waartegen geen hoger beroep is ingesteld, of wanneer deze, na beroep, is bevestigd of op de eerste dag van de maand die volgt op die gedurende welke de beslissing van het medisch overheidsorgaan van hoger beroep aan de betrokkene bekend werd gemaakt wanneer deze de beslissing in eerste aanleg gewezen te niet doet. [...]”.

Uit deze bepalingen volgt dat magistraten van de rechterlijke orde zoals verzoekster, ophouden hun ambt uit te oefenen en in rust worden gesteld inzonderheid “wanneer zij wegens een ernstige en blijvende gebrekkigheid niet langer in staat zijn hun ambt naar behoren te vervullen”. De beslissing tot oppensioenstelling geschiedt bij rechterlijke beslissing – met name wat verzoekster betreft, door de algemene vergadering van het hof van beroep – indien de magistraat binnen een maand na de waarschuwing door zijn korpschef niet om zijn opruststelling heeft verzocht. De ongeschiktheid die rechten op een definitief voortijdig pensioen ten laste van de federale staat openstelt, mag luidens het hiervoor aangehaalde artikel 117, § 2, van de wet van 14 februari 1961 slechts worden vastgesteld door de Administratieve Gezondheidsdienst, thans MEDEX. Op grond van artikel 117, § 3, eerste lid, van de genoemde wet van 14 februari 1961 heeft de “gerechtelijke beslissing [...] die tot het pensioen wegens ongeschiktheid toelaat, [...] uitwerking op de eerste dag van de maand die volgt op die gedurende welke de in eerste aanleg gewezen beslissing van het bevoegd medisch overheidsorgaan aan de betrokkene bekend werd gemaakt wanneer het een beslissing betreft waartegen geen hoger beroep is ingesteld [...]”.

Anders dan de verzoekster voorhoudt, volgt uit deze bepalingen dat de bestreden beslissing geen eindbeslissing in zich houdt tot (verplichte) definitief vervroegde oppensioenstelling van de verzoekster. Deze moet immers overeenkomstig artikel 385 van het Gerechtelijk Wetboek worden genomen door het hof van beroep te Antwerpen. De bestreden beslissing stelt weliswaar dat “dit

pensioen [in]gaat [...] op de eerste dag van de maand die volgt op deze betekening, met andere woorden op 01/02/2013”, maar dit is geen beslissing tot oppensioenstelling. Ze stelt enkel de exacte datum vast waarop overeenkomstig het voornoemde artikel 117, § 3, eerste lid, en indien de rechterlijke beslissing tot de definitieve voortijdige oppensioenstelling beslist, het pensioen uitwerking zal hebben.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing enkel (in eerste administratieve aanleg) uitspraak doet over de (definitieve) medische (on)geschiktheid van de verzoekster. De argumentatie van de verzoekster om het administratief beroep niet uit te putten is dan ook niet dienend, aangezien de bestreden beslissing zich niet uitspreekt over de (navolgende) beslissing tot pensionering die het voorwerp zal uitmaken van een navolgende rechterlijke beslissing, waartegen de verzoekster dan desgewenst alle juridische argumenten kan doen gelden die ze wenselijk acht. De door de verzoekster ter terechtzitting gesuggereerde prejudiciële vraag gaat klaarblijkelijk uit van een vermeend verschil in behandeling, waarvan hiervoor is vastgesteld dat deze stelling steunt op een verkeerde lezing van de draagwijdte en rechtsgevolgen van de bestreden beslissing. Deze gaat met name uit van de onterechte stelling dat de bestreden beslissing tot oppensioenstelling van de verzoekster besluit. De voorgestelde prejudiciële vraag heeft derhalve geen relevantie voor het voorliggende beroep. Er is geen aanleiding om de gesuggereerde vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

11. Aangezien de verzoekster het georganiseerd administratief beroep niet heeft uitgeput, is het beroep niet ontvankelijk.

De exceptie is gegrond.

VI. Vordering tot schorsing

12. Nu met toepassing van artikel 93, eerste lid, van het algemeen procedurereglement uitspraak kan worden gedaan over het beroep tot nietigverklaring, is er geen grond meer om uitspraak te doen over de vordering tot schorsing.

VII. Anonimisering

13. De verzoekster vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

Luidens artikel 2, eerste lid, van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen op uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing, begroot op 175 euro.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van de verzoekster weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 juni 2013,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Daniël Moons,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,

bijgestaan door

Tiny Temmerman,	griffier.
-----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Daniël Moons